

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.094/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Kovács Paula kamarai jogi előadó
A per tárgya:	közzszolgálati jogvita (kártérítés) elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.670/2023/18. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 38.000 (harmincnyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes szerv1ei/szerv2ek/főosztály1/osztály1 állományában állt alkalmazásban először közalkalmazottként, majd a jogviszonya jogszabályváltozás folytán

2012. február 1. napjától rendvédelmi igazgatási jogviszonnyá alakult át. A felperes közalkalmazottként előadói munkakörbe került besorolásra, az új jogviszonyban a kinevezési okirata szerint a besorolása középfokú munkaköri osztály „A” 5. fokozat volt. A munkaköri leírása szerint a munkakörének megnevezése ügykezelő, tevékenységi köre az ügykezelés; feldolgozza a titkos információ gyűjtő adatokat, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő és egyéb speciális nyilvántartási feladatokat lát el. A felperes ténylegesen kizárólag rendszerl elemző feladatokat látott el, melynek során a nyomozói jelentésekből adatokat keresett ki, melyeket a rendszerben megfelelő helyen rögzített, az adatrögzítés során kapcsolatokat tárt fel, és azokat jelölte az adatbázisban. A felperes szolgálati jogviszonya áthelyezéssel szűnt meg 2022. október 31. napja szerinti hatállyal.

[2] A felperes kártérítési igénnyel fordult az alperes vezetőjéhez, és kérte a 2020. február 1. napjától 2022. október 31. napjáig terjedő időszakra 1.453.590 forint illetménykülönbözet kártérítés jogcímen történő megfizetését figyelemmel arra, hogy ügykezelői munkakörbe került kinevezésre, ténylegesen azonban ügyviteli előadói feladatokat látott el. Az alperes a kártérítési igényt mind jogalapjában, mind összecszerúságában vitatta.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a 2020. május 1. napjától 2022. október 31. napjáig terjedő időszakra kártérítés jogcímen 1.327.590 forint illetménykülönbözet és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az érvelése szerint az alperes nem a kinevezése és a munkaköri leírása szerinti munkakörben foglalkoztatta, és nem a ténylegesen elvégzett munkakör szerinti illetményt fizette meg a részére. Ügykezelői munkakörbe került kinevezésre, valójában azonban ügyviteli előadói feladatokat látott el. A rendvédelmi igazgatási szolgáltatási jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 15/2019. ORFK utasítás) 1. számú melléklete külön szerepelteti az ügykezelői és az ügyviteli előadói munkakört. Az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Iratkezelési Szabályzat) 11., 90. és 93. pontjára utalással kifejtette, hogy az ügyviteli előadói feladatokat az ügykezelői munkakör helyett végezte, a munkakörtől, kinevezéstől eltérő foglalkoztatás jogszerűtlen, a kialakult bírói gyakorlat szerint a ténylegesen elvégzett munka alapján kell az illetmény iránti igényt elbírálni. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 241. §-a szerint a kárért a rendvédelmi szerv felel, a kár abban áll, hogy a magasabb illetmény helyett az alacsonyabb besorolású munkakör utáni munkabért kapta meg. A rendszerl V.2.1.0.18. Kezelési Útmutató és elemző értékelő munka a rendszerl program segítségével elnevezésű kezelési útmutató (a továbbiakban: rendszerl Kezelési Útmutató) rendelkezéseire, az Értelmező Kézisótár ügykezelés kifejezésére, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó egyes szerveknél történő végrehajtásáról szóló 37/2015. (X. 28.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 1. mellékletére hivatkozással kifejtette, hogy az alperes nem a ténylegesen ellátott magasabb illetményhez tartozó munkakör szerint sorolta be, a munkakör megnevezésének változása pedig nem érinti a munkakör tartalmát.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában, az összecszerűsége nem vitatta. Álláspontja szerint a felperes tevékenységét az adott szervezeti egység tevékenységének keretében kell értékelni. Az Iratkezelési Szabályzat, a Budapest Főkapitánya bűnügyi helyettesének a szerv2ek Ügyrendjéről szóló 2/2018. (X. 2.) BRFK B.H. intézkedése (a továbbiakban: Ügyrend), a TIAR (a továbbiakban: TIAR), valamint a „D” és „F” adattárakkal kapcsolatos feladatokról szóló 35/2018. (VI. 27.) ORFK utasítás és a szám1 számú módszertani útmutató alapján a felperes előadói, bűnügyi feladatokat nem látott el, az osztály1 bűnügyi feldolgozást, bűnügyi elemzést nem végzett, nyomozati jogkörrel nem rendelkezik, tevékenysége csak a bűnügyi felderítői munka támogatására terjed ki, adminisztrációra, nem érdemi feladatokra. Az Iratkezelési Szabályzat nem az egyes munkaköröket rögzíti, hanem valamennyi munkakörre vonatkozó iratkezeléssel kapcsolatos szabályokat tartalmaz. A felperes feladata az volt, hogy a dokumentumokból értő olvasással kiválassza a rendszer1 Szabályzatban meghatározott adatokat, és azokat egy rendszerben rögzítse. Új adatokat nem hozott létre, mérlegelési jogköre nem volt, bűnügyi ismeretre nem volt szüksége, profilozást nem végzett. A feladatait értő olvasással, a kognitív tevékenység alapszintjén el tudta végezni. A rendszer1 Kezelési Útmutató, melyet 20 évvel ezelőtt alkottak, a jelen technikai körülmények között már nem alkalmas a munkakörök behatárolására. Mindezek alapján nem tartotta alaposnak a felperes illetménykülönbség iránti igényét a magasabb, „B” munkaköri kategória szerinti besorolás után.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítés jogcímén 1.327.590 forint illetménykülönbséget és annak késedelmi kamatát. Az ítéletének indokolásában a 15/2019. ORFK utasítás 4. pontjára, 1. számú melléklet IV. pontjára, az Iratkezelési Szabályzat 11. pont 89., 90., 93. alpontjára, valamint a rendszer1 Kezelési Útmutató rendelkezéseire utalással kifejtette, a perben abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes által ténylegesen ellátott rendszer1 elemzői feladat ügykezelői vagy ügyviteli előadói munkakörként értékelendő. Ennek a kérdésnek az eldöntéséhez konkrét jogi norma, szabályozó nem állt rendelkezésre, ezért a jogi álláspontját az egyéb szabályozók, valamint a kihallgatott tanúk vallomása alapján alakította ki. A kihallgatott tanúk a rendszer1 rendszer működését, a felperes által elvégzett konkrét tevékenységet egyezően adták elő, azonban eltérően értékelték azt. tanú1, a felperes osztályvezetője a felperes által ellátott feladatokat egyszerű adatrögzítési, ügykezelői feladatként értékelte, mely egy értő olvasást követően elvégezhető. A felperes kolleganője, tanú2 tanú vallomásából ugyanakkor megállapíthatónak tartotta, hogy a rendszer1 elemzőnek értő-elemző olvasással információt kellett kikeresnie, logikai csoportosítást elvégeznie, majd kapcsolatot létrehozni az adott információk között, mely túlmutat egy egyszerű adminisztratív tevékenységen. tanú3, a felperes kolleganője vallomása alapján rögzítette, hogy a rendszer1 rendszer használatából vizsgát kellett tenni, mely nem csak egy mechanikus adatrögzítés. Valamennyi tanú egyezően vallotta, hogy a titkárnők, adminisztrátorok nem végeznek rendszer1 elemzői tevékenységet, és a rendszer1 elemzők nem végeznek adminisztrátori munkát. A rendszer1 Kezelési Útmutatót figyelembe veendőnek találta, mert az eltelt 20 év alatt maga a rendszer1 rendszer nem változott, az emberi tényező is ugyanaz maradt. A rendszer1 Kezelési Útmutató 46. oldalán rögzítettek szerint az elemzőt nem szabad

összekeverni az egyszerűbb számítógépes programok adatrögzítőivel, mert itt információkat is értelmezni kell. Az Iratkezelési Szabályzat 11. pontja szerinti ügyviteli, ügykezelői és ügyintézői munkakörre utalással kifejtette, hogy a felperes kisegítő, adminisztratív tevékenységet nem végzett, ugyanakkor összetett, önálló ügyintézői munkát sem, az ellátott feladatai azonban kétségtelenül összetettebb feladatokat öleltek fel, mint az ügykezelő feladatai.

[6] Figyelembe vette, hogy a felperes közalkalmazottként előadói munkakörbe került besorolásra, továbbá a BM rendelet szerinti előadó, segédelőadó és ügykezelő munkakörök megkülönböztetése nyomán rögzítette, hogy a felperes nem végzett segédelőadói besegítő tevékenységet, mindemellett az igényét nem teszi alaptalanná az sem, hogy az osztálylon bűnügyi felderítői munkában ténylegesen nem vett részt. Figyelembe veendőnek tartotta, hogy ugyanaz a munkáltató korábban ugyanazokat a feladatokat előadói feladatokként értékelte, tekintettel arra, hogy a 15/2019. ORFK utasítás 4. pontja szerint a jogszabály változás a munkakör tartalmát nem érintette.

[7] Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes rendszerl elemző tevékenysége nem ügykezelői feladat volt, az elvégzett feladatai nyomán a rendszerl rendszerben egy önálló kapcsolathalmaz jött létre, mely önálló tevékenységet jelentett. A tevékenysége előadói jellegű munkakör volt, ezért az ügykezelői és előadói munkakör közötti illetménykülönbségre jogosult. Az alperes a kereset összecszerúségét nem vitatta, ezért az ügyviteli „B” kategória és az ügyintézői „A” kategória között illetménykülönbséget megfizetésére az alperest a kereset szerinti összegben kötelezte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult.

[9] Az elsődlegesen fellebbezési kérelme indokaként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem ismerte fel, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból az ügyben releváns kérdésben bizonyossággal döntenem nem lehet, ezért megfelelő anyagi pervezetés körében fel kellett volna hívnia a feleket további bizonyítási indítvány előterjesztésére, amennyiben pedig ez nem vezet eredményre, akkor hivatalból kellett volna más bizonyítási módot alkalmaznia. Mindezt olyan lényeges eljárási jogszabálysértésnek tartotta, amely az elsőfokú ítéletnek a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 110. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hatályon kívül helyezését teszi szükségessé.

[10] A Kp. 2. § (1) bekezdésének, 78. § (1) és (2) bekezdésének, 84. §-ának, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-ának, 279. § (1) bekezdésének, valamint 346. § (4)-(5) bekezdésének megsértésére hivatkozással előadta, hogy az elsőfokú eljárás során több alkalommal vitatta a tanúvallomások közötti ellentmondásokat, az elsőfokú bíróság azonban elmulasztotta ezen ellentétek feloldását és ítéletének indokolása nem tért ki arra, hogy tanú1 tanúvallomását miért nem tartotta elfogadhatónak, ezzel szemben miért csak a másik két tanú vallomását vette ítélezésének alapjául. Nem értékelte továbbá, hogy tanú2 tanúnak ugyanilyen tényállás és jogi érvelés mellett szintén peres eljárása van folyamatban, ezért érdeke fűződik ahhoz, hogy az általa elmondottakat a bíróság tényként fogadja el, vallomása továbbá ellentmondott a többi tanú nyilatkozatának, ezért a vallomását ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből, a tanú

nyilvánvaló elfogultsága miatt. Az elsőfokú ítélet [36]-[38] bekezdéseiben rögzítettek ellentétesek tanú2 tanúvallomásaival, aki vallotta, hogy a kézikönyvben le van írva, milyen grafikus objektumok léteznek, és melyiket hogyan kell felvinni; logikai csoportosításra vonatkozóan is tartalmaz utasításokat, a jelentés szövegéből derül ki, hogy ezeket a szövegeket, adatokat hogyan kell rögzíteni; ikonokba kell betenni az információkat a jelentésből, új ikonokat nem kell létrehozni, új kategóriát nem visz fel a munkája során, új információkat, adatokat nem hoz létre, a meglevőket kérdezi le. tanú2 és tanú3 tanúk vallomása szerint amennyiben a felperes hibát észlel, úgy jelzéssel élhet, a jelentésben szereplő adatokat nem bírálhatja felül, a hibák pusztán elírás jellegűek. Az elsőfokú ítéletben valószínű elfogadott tények tekintetében hiányos az indokolás, tanú2 és tanú3 tanúk vallomásából az eltérések, ellentmondások kiolvashatóak, az elsőfokú bíróságnak a szavak mögötti, tényleges valóságtartalmat kellett volna rögzítenie. Nem értékelte tanú1 tanúvallomását, mely szerint a felperesnek értő olvasással kellett kiválasztania az adatokat és rendszerben rögzítenie, amelyben már meglevő ikonok vannak, új adatokat nem hozott létre, nem volt mérlegelési jogköre, az adatokat értő olvasás alapján értelem szerűen kellett egymással összekötnie, bűnügyi ismeretekre nem volt szüksége, profil összehasonlítást nem végzett. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet indokolása az ítéleti bizonyosság szintjét nem érte el, nem támasztotta alá megfelelően, hogy a felperes feladatköre miért nem egyszerű adatrögzítési feladat, és nem ismerhető meg, hogyan értékelte tanú1 tanúvallomását. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet nem felel meg a Pp. 346. § (5) bekezdés második fordulataiban írt követelménynek, miszerint tartalmaznia kell azokat az okokat, amely alapján valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, továbbá a bizonyítékok mellőzésének okait. Az ítélet indokolásbeli hiányossága érinti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és az arra alapított érdemi döntést. Mindezen jogsértések az elsőfokú ítélet Kp. 110. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezéshez kell, hogy vezessenek.

[11] A másodlagos fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel és csak részben alkalmazott megfelelő jogszabályokat, melyekből téves jogkövetkeztetésre jutott. A Hszt. 241. § (1)-(3) bekezdésének, 288/R. § (1)-(4) bekezdésének, 288/S. § (1) bekezdésének és 288/T. § (2) bekezdésének, a 12. számú mellékletének, valamint a 15/2019. ORFK utasítás megsértésére utalással kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet [31], [46]-[48] bekezdéseiben rögzített indokolás téves és nem megalapozott. Az Iratkezelési Szabályzat I. rész I. fejezet 1. pontja szerinti cél és hatály figyelembevételével az nem egyes munkaköröket és az azokban ellátandó feladatokat határoz meg, hanem az iratkezeléssel kapcsolatos egységes szabályokat, amelyeket minden munkakörnél alkalmazni kell, ezért az Iratkezelési Szabályzathoz semmilyen következtetést nem lehet levonni az ügykezelési és ügyviteli előadói munkakörök mibenlétére vonatkozóan. Nem megalapozott az elsőfokú ítélet [52] bekezdése, miszerint figyelembe veendő, hogy a munkáltató korábban ugyanazokat a feladatokat előadói feladatként értékelte. A felperes által ellátott feladatok besorolására konkrét jogi norma nem áll rendelkezésre, ezért a munkáltatónak kellett meghatároznia, hogy azt „A” vagy „B” munkaköri kategóriának tekinti-e, ennek a besorolásnak a korlátját a 15/2019. ORFK utasítás szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye képezte. A fenti utasítás 2.5. pontjában foglaltak szerint az állománytáblázat alapján rendszeresített munkaköröknek megfelelően van lehetőség a besorolásra. A 2.4. pont szerint a munkakör megnevezésének változása a munkakör tartalmát nem érinti, ezért is irreleváns, hogy a korábbi jogszabályi környezetben a közalkalmazotti jogviszonyban az alperes miként értékelte az ellátott feladatokat. Az Ügyrend 9. fejezet f-g) pontjaira és a munkaköri leírás 4. pontjára utalással kifejtette, hogy a TIAR és a rendszer1 programmal kapcsolatos feladatokat kizárólag az osztályon dolgozó munkatársak látták el, az elemző osztály vezetőjének megkeresésre írt válaszából kitűnik, hogy a speciális személyi feltételeknek megfelelő felperes ügykezelőként vezetői szignálást követően a rá kiosztott

kerületek anyagait dolgozta fel, ez nem bűnügyi ügyfeldolgozásnak minősül, adminisztratív feladatként értékelendő. A munkakörök értelmezésénél a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja szerint segítséget nyújthat a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) módosításáról szóló 2007. évi LXXIX. törvény 2. §-ához fűződő miniszteri indokolás, mely szerint az alapfeladatokat döntően hivatásos állományúak végzik, a funkcionális feladatok és az alaptevékenységhez kapcsolódó járulékos feladatok végzői pedig köztisztviselők vagy közalkalmazottak lehetnek; a jogviszony meghatározásakor a szolgálat ellátásának körülményeit és a tevékenység jellegét kell figyelembe venni. A 15/2019. ORFK utasítás 1. számú melléklet IV. pontja a középfokú munkaköri osztályba tartozó munkakörök képesítési követelményeinél a c) pontban az ügykezelők részére előírt vizsgaként rögzíti az adott munkakör betöltéséhez szükséges belső szakmai vizsgát. Az ügyviteli előadói tevékenység teljesen eltér a felperes munkakörétől, mert abban a bűnügyi szolgálati ághoz kapcsolódó rész- és előkészítő munkafázisok, nyílt nyomozásokhoz kapcsolódó meghatározott adminisztrációs tevékenységek végrehajtása, alaptevékenységnek nem minősülő elemző-értékelő tevékenységek, valamint bűnjelek kezeléséhez kapcsolódó támogató és adminisztratív feladatok ellátása szerepel. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [40]-[42] bekezdéseiben okszerűtlenül vette figyelembe a rendszer1 Kezelési Útmutatót, mivel az 2002-ben készült, az eltelt időszakra figyelemmel sem megfogalmazásában, sem tartalmában nem alkalmas arra, hogy a jelen helyzetben a felperes által ellátott konkrét tevékenységet minősítse. A rendszer ugyan nem változott, azonban az informatikai rendszer fejlődése miatt nem hagyható figyelmen kívül, hogy jelenleg az átlagembernek teljesen mások az alapvető kompetenciái. A rendszer1 Kezelési Útmutató a program működését írja le, ezért nem szolgálhat bizonyítékkul a felperesi munkakör minősítésénél. Az adott szervezet egységes sajátosságai, az ott ellátott tevékenység jellege az, amely meghatározza, hogy a feladat ügykezelői vagy ügyviteli előadói tevékenységnek minősül-e. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tévesen pusztán a rendszer1 Kezelési Útmutató, valamint tanú2 és tanú3 tanúk vallomása alapján hozta meg az érdemi döntését. A felperes nem bizonyította az alperesi rendeltetésszerű joggyakorlás megsértését, a kár jogalapja nem bizonyított, az elsőfokú ítélet elmulasztotta annak levezetését, hogy mi alapozhatja meg a felperes munkaköri kategóriába való besorolását. Mindezek alapján alaptalanul adott helyt a keresetnek és kötelezte a magasabb döntési, felelősségi szinthez tartozó ügyviteli előadói besorolás szerinti illetménykülönbözet megfizetésére.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint a fellebbezés formai hiányosságokra, lényeges eljárási jogszabálysértésre hivatkozása alaptalan és okszerűtlen, valójában egyetlen tanúvallomás értékelését vitatja. A pertárgyi feladatok munkakörbe tartozásának megítélése nem tekinthető eljárási kérdésnek, ennél nem releváns a felperes szubjektív megítélése, továbbá az arra történt hivatkozás, vagy az alperesi tanú vallomása a többi bizonyítékkal ellentétes. Az osztályvezető a pertárgyi feladatokra vonatkozóan információval nem bír, az alkalmazottak betanításában nem vett részt, a rendszer1 rendszerben nem dolgozott. Az elsőfokú bíróság az alperesi tanú vallomását valósnak fogadta el, ugyanakkor a többi tanúvallomással történt összevetést követően abból az alperesi állásponttal ellentétes következtetést vont le. A fellebbezésben az alperes az osztályvezető tanúvallomását saját érdekei szerint magyarázza, ezzel ugyanakkor maga mulasztja el a bizonyítékok összességében történő értékelésének követelményét. Az elsőfokú bíróság eljárása a bizonyíték értékelésének körében teljeskörűnek tekintendő, az ítéletének indokolása világos, alapos és okszerű. A vizsgálata többrétű, érintette a munkakörök elnevezését, azok

tartalmát, a kezelési útmutatót, a felperes feladatainak eltérőségét, a munkakör jellemzőit, a közalkalmazotti jogviszony idején történt besorolást, a jogviszonyváltásra vonatkozó normát, a felperes szervezeti egységét és a pertárgyi feladatokat is. A felperes nem egyszerű adatrögzítési feladatokat látott el, hanem az ügy feldolgozása során olyan kapcsolati ábrát kellett készítenie, amely a későbbi nyomozás során a bűncselekmények elkövetőinek a felderítését hatékonyabbá tette. A kapcsolati ábra létrehozása nagyban függ az elemző-értékelő személy tapasztaltságától, felismeréseitől, helyes ábrázolási módjától, éleslátásától. Az elsőfokú eljárás során értékelt bizonyítékok egy irányba mutatnak, a felperes nem ügykezelői tevékenységet látott el, korábban is előadói munkakörben volt foglalkoztatva, a BM rendelet 1. melléklete egyaránt ismerte az előadó, segédelőadó, és ügykezelő munkaköröket. Az alperes okszerűtlenül hivatkozott arra, hogy a felperes feladatai ügykezelői vagy segédelőadói munkakörbe tartoznak, mert ezeket a feladatokat korábban maga is előadónak tekintette. A szervezeti egységben elfoglalt helyre alapítottnak is okszerűtlenül hivatkozott az alperes a segédelőadói munkakörre, a pertárgyi feladatokat ugyanis hivatásos szolgálati jogviszonyban állók is végzik, ami minimum előadói szintű besorolást feltételez. A 15/2019. ORFK utasítás 4. pontja szerint a munkakör megnevezésének változása nem érinti a munkakör tartalmát, a pertárgyi feladatok változatlanok maradtak, azok munkakörbe tartozása sem változott. A fellebbezési hivatkozással ellentétben nem az volt jogellenes az alperes részéről, hogy a felperes nem sorolta ügyviteli előadói munkakörbe, hanem az, hogy az ügykezelői kinevezése ellenére előadói feladatkör ellátására utasította. Nincs relevanciája az állománytáblázat hiányosságának, annak, hogy a felperes szervezeti egységénél nem létesült ügyviteli előadói munkakör. Az alperes megtehetette volna, hogy a 15/2019. ORFK utasítás 1. számú melléklete alapján a ténylegesen szükséges feladatok alapján hozza létre az állománytáblázatot, ehhez képest – vélhetően pénzügyi alapú tervezés következtében – ez fordítva történt, az érintettek besorolására a kész állománytáblázat, a meglevő ügykezelői munkakörök alapján került sor. A jelen perben támadott elsőfokú ítélettel azonos jogi álláspontra jutott az elsőfokú bíróság hasonló ügyben eljáró másik tanácsa is.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a eljárásjogi és anyagi jogi sérelmet egyaránt állító fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a szükséges körben feltárta, a releváns bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében helytállóan értékelte, melyből helyes következtetést vont le a kereseti kérelem megalapozottságára vonatkozóan. Indokaival a másodfokú bíróság – azok ismételése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[15] Az alperes a fellebbezésében a Kp. 110. § (1) bekezdés c) pontja körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelő anyagi pervezetéssel a lefolytatott bizonyítás után további bizonyítást nem folytatott le, hivatalból bizonyítást nem

foganatosított. A Kp. fenti rendelkezése az abszolút hatályon kívül helyezési okok körében azt az esetet rögzíti, amikor az elsőfokú ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, ami miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Az alperes a fenti érvelésével az elsőfokú bíróságnak a bizonyítás körében megvalósított eljárási jogszabálysértését sérelmezte, mely nem tekinthető olyan formai hiányosságnak, ami az elsőfokú ítéletből, annak tartalmi, érdemi vizsgálata nélkül rögtön felismerhető, a fellebbezés ezen érvelése a bizonyítékok értékelésével összefüggő, a fellebbezés további részeiben hivatkozott eljárási jogszabálysértések körében, a relatív eljárási jogszabálysértéseknél értékelendő. Mindezek alapján a másodfokú bíróság abszolút eljárási jogszabálysértést nem azonosított, amely az elsőfokú ítéletnek a Kp. 110. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna.

[16] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseivel, valamint a Pp. 268. §-ával és 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, valamint a mérlegelés megalapozottságát és okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, és mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélet ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[17] A fellebbezésnek a bizonyítási eljárással, a bizonyítékok értékelésének okszerűségével kapcsolatos eljárási jogszabálysértésekre történt hivatkozása a relatív jogszabálysértések körében volt értékelendő. Ebben a körben az alperes konkrét jogszabálysértésre hivatkozással nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése miért nem volt megfelelő, milyen további bizonyítás lett volna szükséges amiatt, hogy – az alábbiak szerint téves érvelése nyomán – az addig lefolytatott bizonyítás anyagából helytálló érdemi döntésre nem juthatott volna. Ugyancsak nem jelölte meg, hogy mely jogszabályhely megsértése nyomán mulasztott az elsőfokú bíróság, amikor hivatalból bizonyítást nem rendelt el, melyik az a jogi norma, ami a jelen közszolgálati jogvita esetére a hivatalbóli bizonyítás lehetőségét biztosítja. A Kp. 78. § (5) bekezdése ezt nem teszi lehetővé, ágazati jogszabályhelyet nem jelölt meg az alperes ebben a körben az állításának alátámasztására.

[18] Az elsőfokú bíróság az ítéletének [34]-[39] bekezdéseiben értékelte a kihallgatott három tanú vallomásaiban foglaltakat, részletezve, hogy tanúll tanúvallomásából az ügykezelői, míg a másik két tanú vallomásából az előadói tevékenységre lehetett következtetni. Ezt követően az ítélet indokolásának további részében a figyelembe vett további peradatok, normatív rendelkezések, szabályozók értékelésével és azoknak a tanúvallomásokkal történő egybevetésével elemezte, hogy a felperes által ellátott konkrét feladatok milyen tevékenységi körként értékelendők. Mindezekkel a tartalma szerint értékelési körébe vonta a tanúvallomások közti eltéréseket és közvetett módon indokát adta annak, hogy az alperesi tanú vallomásaiban foglaltakat miért nem fogadta el az ítékezésének alapjául. Mindezek alapján alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében az alperes arra, hogy a

tanúvallomások közötti ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem oldotta fel és emiatt az elsőfokú ítélet eljárásjogi jogszabályt sértett.

[19] A Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú döntésben foglaltakat, az elsőfokú eljárásban már hivatkozott körülmények megfelelő értékelését vonhatta a felülvizsgálata körébe. Az elsőfokú eljárás során az alperes nem hivatkozott arra, hogy tanú2 tanútól elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható, ezért nem róhatta alappal az elsőfokú bíróság terhére azt, hogy nem értékelte a tanú alperes által állított elfogultságát. Mindemellett annak a körülménynek a pusztá állítása, hogy a tanúnak ugyanilyen tárgyú pere van folyamatban az alperessel szemben, önmagában nem teszi a tanút elfogulttá, az alperesnek ezen túlmutató konkrét olyan érvelést kellett volna előadnia ennek kapcsán a fellebbezésében, amely alapján a tanú elfogultságára vonatkozóan megalapozott következtetés lett volna levonható. Ilyen érvelést azonban a fellebbező fél nem adott elő, ezért alaptanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tanú2 tanú vallomását – elfogultsága okán – jogsértően nem rekesztette ki az ítéletének meghozatala során a bizonyítékok köréből.

[20] Az alperes a fellebbezésében a bizonyítékok helytelen értékelése körében tanú2 és tanú3 tanúk vallomásából azokat a részeket domborította ki, amelyek a felperesi feladatok adminisztratív jellegére utalnak, ezekkel egybehangzón emelte ki tanú1 tanúvallomásából, hogy a felperesi munkakör ellátásához nem volt szükség az értő olvasáson túl további, az ügyviteli előadói tevékenységhez szükséges kvalitásokra. Nem vette azonban figyelembe azokat a körülményeket, amelyeket tanú2 és tanú3 tanúk vallomásából az elsőfokú bíróság okszerűen értékelt a bizonyítékok mérlegelése körében, ezek pedig a rendőri jelentésekből rögzített adatok közötti logikai kapcsolat felderítésére és azoknak a rendszerl rendszerben történő megfelelő rögzítésére vonatkoztak. Ez az a többletkörülmény, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan értékelt az eljárás során rendelkezésre álló további, normatív szabályozási adatokkal együtt akként, hogy a felperes által ellátott tényleges tevékenység meghaladja az ügykezelői beosztást, az a magasabb besorolás szerinti előadói tevékenységnek felel meg. Mindezek alapján alaptalanul érvelt a fellebbezésében az alperes azzal, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából nem ismerhető meg a tanúvallomások értékelésének mikéntje, az, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi tanúvallomással szemben miért a másik két tanú vallomását fogadta el ítélethozatalának alapjául.

[21] A fellebbezés csak utalt a mellőzött bizonyítás okainak feltüntetése hiányára, azonban nem jelölte meg, hogy milyen konkrét általa indítványozott bizonyítást nem fogadosított az elsőfokú bíróság, melynek indokait nem adta meg. Az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott bizonyítást lefolytatta, további bizonyítási indítványt a periratok alapján a felek nem terjesztettek elő, ezért mellőzött bizonyítási indokait megadni az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában nem kellett, nem sérült a Pp. 346. § (5) bekezdése.

[22] A fent részletezettek alapján a fellebbezési érveléssel szemben nem valósított meg eljárási jogszabálysértést az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatásával és a bizonyítékok értékelésével összefüggésben. A tanúvallomások további értékelése és az egyéb peradatokkal való összevetése már átvezet a másodlagos fellebbezési kérelem köréhez, annak

megítéléséhez, hogy a rendelkezésre álló adatokból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont-e le a kereset megalapozottságára vonatkozóan.

[23] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások mellett értékelési körbe vonta a rendszerl Kezelési Útmutató rendelkezéseit, és elfogadható indokát adta annak, hogy a 20 éve megalkotott útmutató leírásait az időközben megvalósult technikai fejlődés ellenére miért vette az ítélezése alapjául. Az eltelt időszakban az ellátott feladatok és maga a rendszer nem változott, ezért a rendszerl rendszerben megvalósított adatrögzítői, elemzői feladatok megítélése a korábbiakhoz képest ugyanaz kell, hogy legyen, erre figyelemmel alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében az alperes arra, hogy a számítástechnikai rendszer fejlődésével az emberi kvalitások is mások lettek, ezért az elavult Kezelési Útmutató már nem vehető figyelembe.

[24] Az elsőfokú bíróság a rendszerl Kezelési Útmutatónak az elemző személyét részletező részére hivatkozással helytállóan rögzítette, hogy az elemző feladata több és összetettebb egy mechanikus adatrögzítő tevékenységénél, az elemzőnek ugyanis meg kell látnia a jelentésben szereplő releváns információkat, és azokat értelmeznie kell, mielőtt elvégezi a rögzítési tevékenységet, ez az értelmezési tevékenység sokkal több időt vesz igénybe, mint maga a rögzítés. Mindemellett a rendszerl Kezelési Útmutató az elsőfokú ítéletben rögzítetteken túl az értékelő személyre vonatkozó megállapítások rögzítését követően azt is kifejti, hogy az elemzői munka bonyolultsága miatt már nem tartható az az álláspont, hogy „aki értékelő tisztnek nem felel meg, az elemzőnek jó lesz”. Az útmutató tartalmazza azt is a dokumentumok feldolgozására vonatkozó fejezetében, hogy az elemző figyelmes elolvasás és nyelvtani, tartalmi elemzés után képet kap arról, hogy milyen objektumok vannak az adott jelentésben, azokat hova, milyen objektumtípusba kell elhelyeznie, és hogyan kell összekapcsolnia az egyes objektumokat. Mindemellett az elemzés címszó alatt rögzíti, hogy ez a dokumentumokban szereplő információk hozzáférhetővé tételéről, csoportosításáról, sűritéséről, a leíró adatokkal történő megjelöléséről, a kapcsolódások megadásáról való gondoskodásról is szól. Mindezeket figyelembe véve a továbbra is irányadó rendszerl Kezelési Útmutató adatai alapján is arra a következtetésre lehet jutni, hogy a felperes által ellátott elemzői feladatok a rendszerl rendszerben többet jelentenek, mint pusztá ügykezelés, a rendszerl Kezelési Útmutató leírása azoknak a tanúknak a vallomását erősíti, amelyek az ügyviteli előadói feladatkörre vonatkozó elemeket emelték ki a felperes tevékenységéből.

[25] Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság az Iratkezelési Szabályzat egyes munkakörökre vonatkozó megkülönböztetését, és rögzítette, hogy a felperes önálló ügyintézői feladatot ugyan nem végzett, viszont az ügykezelőnél összetettebb feladatkört látott el. A BM rendelet feladatmeghatározása alapján okszerűen értékelte továbbá, hogy a felperes nem végzett besegítői feladatot, ahogy a segédelőadók teszik. Ugyanakkor az a körülmény, hogy az osztályl bűnügyi felderítő munkában ténylegesen nem vesz részt, még nem jelenti azt, hogy az ott dolgozók – adott esetben a rendszerl rendszer elemzői – csak ügykezelői tevékenységet láthatnak el. Helytállóan vonta értékelési körébe azt a körülményt, hogy közalkalmazotti jogviszonya idején az alperes a felperest előadói munkakörbe osztotta be, a munkakör tartalmát ugyanakkor a 15/2019. ORFK utasítás 4. pontja értelmében jogszabályváltozás, a felperes más jogviszonyba sorolása nem érinthette, ez is abba az irányba

mutat, hogy a felperes által ellátott feladatok nem pusztán ügykezelői, hanem ennél több, ügyviteli előadói munkakörnek tekintendők. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében a másodlagos fellebbezési kérelme körében csupán idézte a Hszt. kártérítési felelősségre, előmenetelre, fizetési fokozatba sorolásra, illetménytáblára, munkaköri kategóriákra vonatkozó rendelkezéseit, azonban nem adott elő olyan érvelést, hogy ezen jogszabályhelyekre történt hivatkozása miként alapozza meg az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét. Ugyan hivatkozott arra, hogy az Iratkezelési Szabályzat valamennyi munkakörre vonatkozó általános iratkezelési szabályokat tartalmaz, és abból semmilyen következtetés nem vonható le a munkakörök közti különbségre, ezen érvelése azonban nem alkalmas annak az elsőfokú ítéleti megállapításnak a megdöntésére, miszerint az egyéb peradatok – tanúvallomások és a rendszerl Kezelési Útmutató – alapján az Iratkezelési Szabályzatban foglalt munkakörök közül a felperes a konkrét tevékenysége alapján az ügykezelői feladatokon túlmutató, az ügyviteli feladatokhoz közel álló tevékenységet látott el.

[26] A rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[27] A fentiek szerint a bűnelemzési, adatfeldolgozási, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő, adatszolgáltató és elemző tevékenység munkaköri leírásában szerepeltetése nem tette e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé, a felperes ezek ellátásakor nem az ügykezelői, hanem más – ügyviteli előadói – munkakörbe tartozó feladatokat végzett.

[28] Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt a fellebbezésében az alperes azzal, hogy konkrét jogi norma hiányában a munkáltató a rendeltetésszerű joggyakorlás körében szabadon határozhatta meg az ellátandó feladatok körét és sorolhatta be a felperest az ellátott konkrét feladatok alapján az alacsonyabb illetménnyel érintett „A” kategóriába.

[29] Az alperes ugyan hivatkozott az Ügyrend, a munkaköri leírás tartalmára és az osztályl feladatellátására, azonban ennek körében sem adta okszerű indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság által a beszerzett bizonyítékok együttes értékelésére alapított megállapítása miért nem helytálló. Utalt ugyan az osztályl vezetőjének megkeresésre adott válaszára, azonban a vezető személyes álláspontja nem alkalmas az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló adatok egyenként és összességében történő helytálló értékelése alapján elfoglalt álláspontja megdöntésére, mely szerint a felperesi feladatok ügyviteli előadói munkakörbe tartoztak. Ugyanígy alaptalannak bizonyult az alperesnek a régi Hszt.-t módosító jogszabályhoz fűzött miniszteri indokolásra, valamint a 15/2019. ORFK utasítás képezési követelményekre vonatkozó rendelkezéseire történt hivatkozása, melyek nem mutatnak

közvetlen kapcsolatot a munkakör megítélésével, azok alapján az ügykezelői minőség nem állapítható meg. Az alperes a fellebbezésében csupán állította, hogy a rendszerl Kezelési Útmutató és a felperesi tanúk vallomása nem alkalmas a munkakör jellegének meghatározására, a konkrét tevékenysége jellege és az adott szervezet sajátosságai azok, amik relevanciával bírnak, továbbá az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat helytelenül értékelte, és megalapozatlan következtetésre jutott az ítéletének indokolásában. A fellebbezésben írtakkal azonban nem adta megfelelő indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság miért értékelte helytelenül a rendelkezésre álló bizonyítékokat, ehhez képest az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben helytállóan értékelte, a kihallgatott tanúk vallomását összevetette a rendelkezésre álló egyéb peradatokkal, és elfogadható indokát adta annak, hogy miért a felperesi álláspontot alátámasztó tanúk vallomását fogadta el az egyéb peradatokra is figyelemmel. Az ítéletének indokolásában logikus, érthető és okszerű, lényegre törő indokát adta annak, hogy a kereseti kérelmet miért tartotta megalapozottnak.

[30] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének eleget téve, az irányadó anyagi jogszabályhelyeket is megfelelően alkalmazva helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy a felperes által ténylegesen ellátott rendszerl elemzői feladatok – az adminisztratív, adatrögzítői feladatok mellett ellátott logikai kapcsolatot kereső és felvázoló, elemzői feladatok okán – miért nem tekinthetők pusztán ügykezelői tevékenységnek, a felperes valójában a magasabb besorolással érintett ügyviteli előadói feladatot látott el. A másodfokú bíróság nem talált olyan eljárási jogszabálysértést, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adna, továbbá az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helyes érdemi döntésre jutott, az alperes által összezszerűségében nem vitatott kártérítési követelést helytállóan megalapozottnak tartotta, ezért jogszerűen kötelezte az alperest az elsőfokú ítélet szerinti kártérítési marasztalási összeg megfizetésére.

[31] Az alperes a fellebbezésében hivatkozott ugyan a Kp. 2. § (1) bekezdése szerinti alapelvi jelentőségű követelmény megsértésére, azonban nem fejtette ki, hogy a fellebbezéssel érintett tételes jogszabályhelyek sérelmén túl, mi az a többlettényállási elem, amely az alapelvi jelentőségű rendelkezés megsértését megalapozza. Ennek hiányában a másodfokú bíróság az alapelvi jogsérelemre történt alperesi hivatkozást megalapozottnak elfogadni nem tudta.

[32] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[33] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5) bekezdésére figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultsága, az általa benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének

munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel az elvégzett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[34] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (106.207 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[35] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[36] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2025. január 15.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró